

Sy-li spěwał,
Pilnje dźěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje dźěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;;
Žiwa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřew će!

Sserbske njedźeliske lopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Smolerjez knihicziščyčeti w Budyščinje a je tam ja šchtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

1. njedźela po šwjatej Trojizny.

Šap. štutti 2, 42—47.

Prěnja kšchesczijansta wošada našch jakub pschiklad:

1. W čistej wěrje a w žiwjenju;
2. W towarštwje s Bohom a w bratrowskim towarštwje mjes šobu.

1. Prawa wěra njepschińdže bjes pokuty a wobroczenja (šchtuczka 43). Pokuta je nam husto něšto swonkowne, nakhwilne pohnuwanje čucza. Prawej pokucze a wobroczenju pak dyrbi sastróženje šwědomja přiedy hieč, wona dyrbi šo narodzić s bojosće psched šwjatym Bohom, s nutštowneho nashonjenja bójškich kšostanskich a hnadnych dživow. Čim hlubje tał pokuta wutrobu sapschimnje, čim hlubšcha a wěščišcha budže tež našcha wěra. My nawuknjemy pravu wěru, kotraž šo słoži na wučžbu japoschtolow a Šbóžnika. Čłowjetojo šu we wšchěch čašach spytowali, druhu kšchesczijanstu wěru, kotraž je lóžšcha, špodobnišcha, ja našch čaš pschihódnišcha, napravieč. To rad wučza a wěrja něšto druge, hacž šwjate pišmo wučzi abo to wopak šebi wuložuja, njeh je s wotpohladom abo mjes wotpohlada. To je wopacžna wěra. Jena kšchesczijansta wěrnosć a jena kšchesczijansta wěra je, mjenujzy ta, kiž steji na wučžbje japoschtolow a teho Šnješa. Do teje wučžby mamy šo pschezo bóle podacž. Pschezo hlubje dyrbinymy čerpacž, šo bych-

my ju pschezo lěpje srosymili a do wutroby wšali, pschezo bóle w nej roštli. Šdyž našche pšnacze stajnje njepschibjera, potom wone wotebjera a s tym tež našcha snutskowna móž, našcha wěra, našche kšchesczijanstwo wotebjera. Tež we wěrje reka: dale rošč a šo rošwivacž k pschezo wjetškej dokonjanosći. A šwjate pišmo je tał hluboke, šo móžemy hacž do kónza s njeho čerpacž.

2. Prěnja kšchesczijansta wošada wobhladowasche šo jako šwjata šwójba Boža. Woni běchu wšchědnje hromadže w templu (šcht. 46); woni natwarjachu šo hromadže we šwjatym pišmje (šcht. 42); woni njepšechu psched Boha šwoju modlitwu (šcht. 42, 47); woni šwječach hromadže Božu wječzet (šcht. 42, 46). Čuzjemy šo tež my tał jako modlaza wošada, jako šwjata šwójba Boža, stajeni na tu šamu hnadu Božu w Šhrystušku? Prěnja kšchesczijansta wošada běšche nutrnje šjednocžene bratrowske towarštwó (šcht. 44—47). To njebě žana šwada mjes nimi, žadyn roščžěl mjes bohathymi a kšudnymi, wyšokimi a niškimi. Woni čuzjachu šo wšchitzy jako bratsja w Šhrystušku, psches teho šameho Šbóžnika powołani k tej šamej šbóžnosći. Tešame pschikšluschnosće — tešame prawa. A našche kšchesczijanste wošady šu rostorchane psches zyrkwinske štrony a parschonstu hordosć. Wulka kšchesczijansta zyrkej je dźělena do wošebitnych zyrkwjow, kiž w njepscheczelstwe pschecziwo šebi steja. Měšto lubosće widžimy hidženje, měšto měra wojowanje. A njeje tež našcha ewangelska zyrkej tu myšl jednoty šhubila? Čzi přeni kšchesczijenjo běchu šahorjeni w prawej

pomhazej a šmilnej bratrowskej lubosczi!
(Sch. 45, 46.) Zadyh njechafche pšched druhim něščto
placzič. Woni mējachu wščitko pšches jene a w lubosczi
wšchitke njerunosče wurunowachu. To bēšche šobudzēlaza
luboscž a šmilnosčž, kiž tež do hētow khdoby a hubjen-
stwa khdžesche — prawa bratrowska myšl.

Duž tež nad prēnej wošadu Bože žohnowanje a
Boža pomoz wotpoczujeschej. Bōh čzinjesche džiwy mjes
nimi. Woni mējachu hnadu pola zykeho luda; woni čzi-
njachu wulki sacziščež pola Židow a Grichow pšches šwoju
pobožnosčž a šwoju bratrowsku luboscž. Sich pšchikladne
žiwjenje pšched Bohom a čłowjekami bu tež najmōžnišche
misionfke prēdowanje: „Tōn Anjes pšchida wšchēdnje tej
žyrtwi, kotřiž buchu sbōžni.“ Štunajmy šo tym prēnim
šchesczianskim wošadam, potom budže tež žohnowanje
wot naš wulhadžecž do wšcheho šwēta.

Šamjen.

Šswjatkowna wošada.

Zapowšt. štutki 2, 42—47.

(Gerol: Šfingštrojen.)

Šlaj, woni wostachu we wucžbje wobštajni,
Wot škały šboža njejšu ženje twochnyli.

We šwērnym towarštwje kaž bratšja stejachu,
We wješ'lu, šrudobje šo džeržo ša ruku.

Š pschezo šamachu tōn šhlēb džen wote dnja,
Ša Anjesa myšliwšchi, kiž jim to pšchifasa.

Šso šahorjachu tež mjes šobu š modlitwam
Š š nutrnoscžu šhladowachu š njejškam.

Š bojošč napjelni nětk wšchēch, kiž widžachu,
Šaš krašne štutki Anjesowi tam čzinjachu.

Šaž prawo njejšeste wšcho maju pšches jene
We šwērnej lubosczi a šawiščž njebēšche.

We Božim templu rad šo wšchēdnje šaidžechu,
We domach tam a šem tōn šhlēb tež šamachu.

Š Boha w lubosczi kaž džeczi šhwalachu
Š wšchudžom mjes ludom tež hnadu mējachu.

Šbōh paš je pšchisporjaš tu mašu čzrijōdžicžku,
Ša pšchibēraša je kaž roša w šwitanju.

Š šbōžne šera wy we krašnej jašnosčzi,
Še wasche šwētko dha nětk hašlo we žyrtwi?

Š rjany mēšazo, ty meja lubošna,
Ššy š tvojim keženjom dha šo wēcžnje šhubiša?

Škiž nam šy šhubjene, ty šbože šchesczianske,
Šch, njem'že wrōczičž š nam čze našche wołanje?

Šch, paradiso našch, nam šantujeny šy šaš'!
Š kajki šherub dha je š njeho štorcziš naš?

Šo šwēta šakoš je, šo, šštož našch dobrego,
Šži tudy na šemi na šhwilku dosta šo.

Šdnyž dženska paradisa nam hnadu wobradži,
Šaš š njeho čłowški hrečž žno jutšje wucžeri.

Šdžez dobre šymjo tu pšches Šhryšta šhadžesche,
Šam njerjad wošycž čžert šo rucže prōžuje.

Šštož wot Boha paš je, šo minycž njemōže;
Šštož Bōh Anjes plōdžik je, to nihdy nješhinje.

Šjech hroža kupy, wēt' a šchōdne čžerwif,
Šaj, Šhryšta pšchēža keže a šorno došrawi.

Šo šrawi w horzocže, tež we njewjedrje tu
Ša tamny žujowy džek wšchal š Božej pomozu.

Duž wojuj, wudžerž tež, ty Šhryšta wotrocžko;
Šso dopomā, š wotkal šy, ty šwjate mēšchništwō.

Špomā, š kajtoš ducha ty bu junu plōdženy,
Š š kajkim mlokom ty bu junu šubšany.

Duž wostaš wobštajny we wucžbje Anjesowej
Š nihdy njewotštuš wot škały špomōžnej'.

Džerž pēnaje š bratrami ty dobre towarštwō
Še wješ'lu, šrudobje wōdž š nimi šwēru šo.

Ššchi blidže Anjesowym šhlēb husto šamaj tu,
Šmēj Šhryšta w pomjatkū a jeho pšchifasnju.

Šež šapal wšchēdnje ty šej plōmjo modlitwy,
Šjech wērna nutrnoscž šo hōri š wutrobny.

Dha budže we šchizū, we nuy, tyšchnosčzi
Šuch Boži š troštarjom a š radžicželom čži.

Šaš, Boži ludo, ty tež budžesch w nješju štačž
Š Anjesej lubemu šo wēcžnje džakowacž.

Ššhel. Šurij Brōšl.

Ščžerpliwoscž.

Šato šhorowaty Šellert, we šwojim čžafu profesor w Šipsku,
pšchi tamnych štrowotnych žōrlach čžēškeho kraja pšchēbhwasche, hđžez
šo wōn š mnohimi runeho wotšhorjenja nadžijesche, trjechi wōn
š nahladnym mužom hromadu, kotryž bēšche šo pšches šchtyrzeczi
mil daloko šem pšchinjesčž daš, šo by pšchi tešle študni jeno něščto
polōžnosče šwojich wulžny boloscžiwnych čžeršpenjom namakaš, a
kotryž po wšchēch wōbcžeznosčžach došheho pucžowanja njenadešdže,
šštož pytašche, ale š kōždym dnjom jeno wjazy pohōrščenja šacžu-
wasche a šo napōšledku bjes pomozu ššoch a wjazy wošobow
wjazy pošbēhnyčž njemōžesche. Šo tutym čžezko pruhowanym
čžeršpenju Šellert šwojim pšchecželam pišasche:

„Wōn bēšche tōn najhōršchi a tola najščžeršnišchi muž w žykej
kupjeli. Šeho žyke čžeko bēšche wicž, a tola, taš rucže hacž jeho
boloscže jeno někotre wōkomif wopušchēžichu, bē jeho woblicžo po-
božna špokojnosčž. Wōn žohnowasche mje ša wšcho, šštož ja š jeho
duchowonemu wotšchewjenju čžinjach, š wutrobnyh džakom, a na
pošlednje trošchtne šłowa, kotrež wōn na šwōj čžezki domojpucž
š mošeho erta šebi žadašche, jako jemu še šlubjenjom šwjateho
pišma pšchiwōlach: Šjebōj šo, ja šym š tobu! Šjestrōž šo,
ja šym twōj Bōh. Ša pošylnju tešje, ja tež tebi
pomham, ja šdžeržu tešje š prawišu šwojeje prawdošče,
— na tele šłowa štykny wōn, š nješju hōrje pohladnywšchi,
šwojej šchepotazej ruzy a džēlesche šo wote mnje š najwutrob-
nišchim hnučžom.“

Šo je jedyn pšchiklad, šo bēšche mjes mnohimi čžeršperjemi
najščžeršpjazhšchi, mjes mnohimi šhorými najšhoršchi š došom tež naj-
ščžeršnišchi a najmērnifšchi, potwjedženy wot šwēdka, kotryž bēšche
šam w šchuli čžeršpenjom čžehnjeny, pšchecžel čžeršpjazeho čžłowjštwā,

kotryž pať tež duchow spytacž roshmjescje, hacž woni s Bohom
abo bjes Boha psches wohen horja džechu. F.

Schtó je mój bližschi?

Něhdn ho jedyn předar w bliskosci swojeje wšy na kamot-
nych pucžach wukhodžowasche. S dohom wón nćajke sčiwjenje a
stonanje sakłyschi. Duž na tu stronu dže, s wotkal tute synki ža-
kosćenja wukhadžeju, a namaka kudeho, wot hymnizy nadpadnje-
neho Žida, kotryž budžischi wěsće wumrjet, njebudžischi-li ho jemu
bóršy pomoz dostača. Předar, kobjuzelny kšesczjianski muž, hny-
dom do wšy wróczo khwata, wobstara kebi wós, pschinjeke koreho
do woša a jědže potom s nim do swojeho domu. Sedyn tydžen
po druhim sańdže, prjedy hacž khoru swoju strowosč sašo dosta.
Předar je swojimi swojbnymi njesbožowneho wotšadowasche,
džeržesche jemu lékařja, posticžesche jemu trěbnu jědž a jeho kamo
s pjenjesami saštara, jako běschi khoru wustrowjeny a mōžesche
swoje pucžowanje sašo nastupicž.

Sdnyž nětko tón kudy Žid do bliskeho wulkeho města pschińdže,
hdžež wjele bohatych Židow bydlesche, wón swojim wěchtowatšam
powjedasche, kať je ho tón fromny předar jemu napschecžitwo wo-
pokasať, a so budžischi wón žyle wěsće wumrjet, njebudžischi-li
ho tónle nadobny muž nad nim kmilik. Duž tamnišchi Židža
pjenjesy składowachu a kupichu spomnjenemu předarjej rjany čašnik,
porucžichu tež jenemu kšesczjianskemu wumrjet, so by čašnik
s rjanym wobrasom wudebil. Tón pať žane kěpsche snamjo na
čašnik pschinjesč njewjedžischi, dnyžli to tamneho Samaritšeho,
kž běschi kmilnosč swojemu bližšemu wopokasať. Židža pať
k temu mjelcžachu — a čašnik s wobrasom wotpōkłachu. F.

Wěrobratska lubosč.

Slaj, bratska lubosč ženje
Sso s duchow njeshubja.
Ta dawa polóženje
Na pucžu žiwjenja.
Tež kobju čerpi radu,
Da žyłu wutrobu
A njewostawa sadu,
Sdnyž widži srudobu.

Tale kwěrna lubosč wot Boha wukhadža.
Duž jemu džak, duž jemu džak a nadžija!

Wschěch wěrobratrow kitacž
W jich czežtej czežnosčzi
A s pomozu jich witacž,
Smy stajnje hotowi.
Połnōžnoh' rjeka kly
A wěry smužitocž,
Sbudž tež našch narod žyly
Sa šdobnu wopornosč.

Tale šradna lubosč wot Boha wukhadža.
Duž jemu džak, duž jemu džak a nadžija!

Štutk kwjaty je ho radžik,
Štutk bratskej lubosče.
Boh kam je tón sčtom kadjik,
Dať jemu šrosćenje.
Wy kudy, šbohacženi
Se stawa kōždeho,
D budžče nawabjeni,
So lubosč hori ho.

Tale darná lubosč wot Boha wukhadža.
Duž jemu džak, duž jemu džak a nadžija!

Sdžež žana žyrkej njeje,
Niz schula, šarfski dom,
Sso pomoz horzo pscheje:
Tam džicže je štkom!
Wy dary wudželamy,
Niz Boh nam hnadnje da;
Duž k temu samyžl mamy,
Boh nam jón šaschcžepja.

Tale klužbna lubosč wot Boha wukhadža.
Duž jemu džak, duž jemu džak a nadžija!

F.

Maršča, pschirodna macž.

Sischče jena wješna stawisna, špišana wot Warka.
(6. pokračowanje.)

Na druge ranje bē njebo jašne a cžiste, kłoncžto sczelesche
swoje škote pruhi psches pola a hole, roža klyškotasche ho jako
dejmanth na štwjelcžkach a kwětkowych podstawcžkach. Mikławšch,
klyneju konjom wjedžo, stejesche na rěblowanym wosu, Měrcžin
kědžesche pōdla njeho a wobaj špěwajščaj s jašnym kłōškom:
„Štań, wutroba, a špěwaj atd.“ Šchi tym bē mēr a radosč
w jeju wutrobje a špodžowanje nad krašnymi štkami teho šnješa.
Jako bēščaj špěwanje wobšanknyłoj, rjekny Mikławšch: „Sdnyž na
wczerašchi wječor spominam, ho mi šda, kať by wšchitko pušty
kōn byl. Rejwanje a škafanje we jštwach, picže a harowanje
pōdla, nacžinjeny proch, špowalane blesche a šchleńžy — nē, to
njebē žane šwjatocžne měštno. Dha je jow w lubeho Boha domje
šwjatocžnišcho, hdžež je wšchitko tať cžiste a klyšchcžaze, tať cžiche
a mērne, a pschi tym tola tať šwjekełaze. Šohlej tu na kwětki,
kať wone tať rjane we kłoncžku steja, a kať ptacžti tať lubošnje
špěwaju. Nē, ja čžu što kōcž radšcho jow na moje wšchědne
džēto kłodžicž, hacž tajke džime a puste šwjedženje šwjecžicž.“ —
Měrcžin jemu pschecželnje pschipošłuchasche. „Šaj, mój luby klyno“,
rjekny, jako bē Mikławšch kłoncžik, „Ty masch žyle prawo, a so
kly tať mōdy hižom k tajkemu pōšnacžu pschischol, to je Boža
hnada. Ty mōžesch nēk swoje žiwjenje krašnje wužitwacž. Še
drje pschezo rēcž, so my kudy ludžo nicžo dnyžli czežu a próžu a
žaneho wješela na kwěče nimamy, temu pať tať njeje. Šprawy
bohaty muž ma runje tať wjele džēta a próžu, jako šprawy kudy
muž, haj po prawym hišcže wjazžy; pschetož kudy muž swoje
pschischłuschnosče lōžicho pschewidži, luby Boh jemu njeje tať wjele
napōložil, ale bohaty ma wjele wjazžy pschemyšlicž, so by s pun-
tami, wot teho šnješa dostatnymi, derje hospodarik, a jeho samol-
wjenje je wjetšche hacž našche. Šehodla rēka: »Šawěrnje, ja
praju wam: bohaty s czežka do njebjeskeho kraleštwja pschińdže.«
Czežto tež je, pschecžitwo špytowanjam bohatštwja postanyčž a po-
nižny a njelatomny wostacž; šchtož tehodla to nastupa, dha kudy
pschezo lōžicho do njebjes pschińdže. A ja mam ša to, so mōže
kudy muž, hdnyž je pobožny, hižom jow na šemi prawje šbōžny
bycz. Džēto njeje žane njesbože, nē, ja to wješele a radosč
mjenuju, wodnjo prawje pilnje džēlacž a wječor s dobrym šwědo-
mjom a s wjekelej wutrobu w tym šnješu ho k mērej podacž.
A je ho tať tydžen minyl, dha potom njedžela prawje derje cžini,
hdžež wotpocžujesch a šwjecžischi a mōž hromadžischi ša nowy
tydžen. Šako jašna mila kłoncžna pruha dyrbi kōžda njedžela
ho nam kwěcžicž. Šena tajka njedžela šlěduje drugej, a bēšche
tež kōždy tydžen polny próžu a džēta, dha tola jašny kłoncžny
klyšcž nad nim wotpocžuje. A tōnle klyšcž je Duch teho
šnješa, jeho lubosč, jeho hnada a jeho mēr. D tajki šnješowy
džen, w jeho Duchu wužitwany, wotšewja wutrobu; a bjes wšchěmi
rosprōščenjami šemšeho powołanja šacžujemy hišcže jeho mōž,
a jeho mēr naš njewopuschcži! A kōžda njedžela, na kotrejž tōnle
klyšcž njewotpocžuje, je próšdna a pušta, žiwjenje je bje-wšcheje
šepjery, rosprōšchene a polne njeměra ho pomnije.“

Pod tajmille a podobnymi rosmotkami pschi džele bě so ranje minylo, a Měrczin a Miklawšch hotowaschtaj so na dom-pucz. Běšče pak tež čaš, Leńka bě hižom s platblědženjom na sahrodže pschestaka a jimaj kusl napscheczimo schla. Tež Wórta nětko s dwora wustupi. „Mó, Leńka, dženkka naschej mužej dołho wostanjetaj“, pschimołasche tej, „dawno hižom je pschebiwako, a bėrny budža stwjerdnyc.“ — Wórta bě mjenujzy hiščeže s hospo- w domje, a Leńka bě pschejara dobra a pschidawaza, jej knježstwo wsacz, runjež mějesche k temu prawo. Leńka, hdyž tež jej druhdy žyle prawje njebě, so pschezo po Wórcze skozowacz, činjesche jo tola. Wona pomyšli, kať je ju tón Knjes tak sbožownu scžinił, a kať móže sa to tajke knadne wopory lubosče a pschidawanja derje wot njeje žadacz. Wšchať mějesche swoje wobstaranja, wona blědžesche płat, kotryž běšchtej s Wórtu sańdženu symu napschadlej, wobstara sahrodu, džekasche na polu a pomhasche Wórcze w hospo- darstwje. Nunje tak so tež Miklawšch a Měrczin w lubosči jedyn do drugeho namaschtaj, a sčtož by widžal, kať wobaj tam s pola pschijědžeschtaj, kať buschtaj najprjedy wot Leńki a potom wot Wórtu pscheczelnje postrowjenaj, kať Leńka potom Miklawšchej po boku do jašneje čžisteje stwy stupi, kať žyła swołjba wješela a bohabyasna pschi blidže ředžesche: tón budžishe so pschewědcžik, so je lubosč, měř a čžicha sbožownosč jow s domom. — Wola Kofakez lobrať běšče w tu khwilu kus hinať. Sašne kłoncžko tu do puštych stwow kwečesche, proch a njerjad ležesche na blidach a stolach, rosbite schleńzy, kručji tyłanza ležachu na semi; wschitzy běchu čžať pschepali, Marscha stejesche s puštej hłowu w jenej komorje a sberasche s laťomnym wóčžkom te wschelake sbytki. Pschetož wčzera běšče překi a pódlu schlo; duž bě jej dženkka hižom strach, a mějesche myšle, něť čžim lěpje sašo lutowacz. W tym wótomiku saštupi Fryza s blědym bjeswoczom a se schleńča- nymaj woczomaj do komory. „Si, macži, sčto dha so jow pola nať prózujecze?“ rjekny wón s łoncžojtm hłokom, „ja mēnjach, so seže hižom wčzera na wumjeńť sacžahnyła?“ — „Mēnišch to? dha by so kětro molik!“ snapscheczimi wona runje tak kaťazy. — Fryza so do hubow kufasche. Wón derje póšna, so tak lohko njeponđže, tule pschichodnu macž podtlóčez. „Sčto dha je to jow do njeporjada!“ hñewnje potracžomasche; „jako dženkka rano wo- tucžu, leži nan w mojej komorje!“ — „Sať to čžyła tež rad wjedžecz“, pschetorhny jeho Marscha; „kať dha je to w nozy wschitko schlo? kať staj wobaj w komorje do póstole pschischłoj, so bym Bertu gobu na wumjeńť wsacz dyrbjať?“ — Fryza samy- lenty a mjelczo k semi hladajo rjekny: „Pschi tajkej skladnosči — tehdy drje so wschelake stanje.“ — „A jenemu klyšchenje a widže- nje sańdže!“ wukmja so Marscha; „ja myšlach, so je spodžiwanje nad tajkim njeporjadkom jeno na mojim boku. Čžiu jeno nětko, so so myjesch a čžekasch. Čžy jako sčerjenje. Hdyž Čže Berta tajkeho wuhlada, dyrbi so psched Tobu bojecž.“ — „Mój kebi wobaj ničžo wumjetowacz nimamoj!“ wuprašny Fryza a wo- pusčezji komoru, durje saprašnywschi. — Marscha s hñewom tšchepotajo stejesche, — jeno wótomik, a wona bēžesche sa nim; ale wón bě do swojeje komory saschoł, a psched čželedžu nječasche tola tak wótsje řeczecz. Tak so wón hylneho khostazeho předo- wanja sminy. — Čžim horžyscho wukypny něť swołj hñew na Gandrija, kiž bě runje s łoža stanył a něť we istwje na stole ředžesche. Bě tola prawje řrudny napohlad, tajki stary muž se schědžimymi włokami a s wonjecžesčaznymi řlědami wopikstwa na woblicžu! „Si, hańbuj so, stary hrěšniko!“ rjekny Marscha; „žylicžu nóz by wysťal a sejhrawať a něť móžesch lědy na noho- maj stejecž; njedyrbjať to jeneho na smjercž hñewacz: dweju taj- keju lidorakow w domje?“ — Gandrij drje swoju winu čžujesche, ale na tajke waschnje njedyrbjesche so jemu psched woczji stajecz. Wola bjesbóžnyh pak hinať njeje: Kať ty mi, tak ja tebi, a wa-

jomnje pschinješu so psches swołj hñew pschezo hłubšcho do hrěcha. „Džerž mi khlamu“, sawoła Gandrij, „a daj mi kfofej jow, Ty stara Xanthippa!“ — „Sať, ja čžy so pasčž, jeno jenicžu krocžel sežinicž! Břuknyčž so mohła se samym hñewom. Tam knjes pschichodny řyn, jow knjes pschichodny nan, wobaj jenajťaj japo- sčtolaj. Ně, na tajku hańbu, kať so tam wokoło walataj! Wle- tón abo tamón dyrbi po mnje pschińcz, hejjo to hinať njebudže!“ — Si Ty infamska kłodojta, jeli Tvoju bjesbóžnu khlamu nje- džeržišch“, — s tymi słowami stupi Gandrij psched Marschu, kiž wot swojeho hewať tak sečezpliweho mužaj tajku spjecžiwosčž do- čžakala njebě; wona nasťróžana postocži, jako runje Berta do istwy stupi. — Berta, blěšcha hacž hewať, slečža k starschimaj: „Wože- bla!“ prošesche, „radšcho čžyła wumrjecž, hacž tajke widžecz!“ — Wobaj starschej hladašchtaj na blěde, pobožne džeczžo, a hańbo- waschtaj so. Gandrij řydný so sašo na swołj stoł, Marscha wo- pusčezji stwu. Berta pschinješe kfofej, seštaja nanej wschitko k ruzny a bě tak pscheczelnja a lubosčiwja, so wón swołj hrěch a swoje njesbožo nad tym posaby a polny wješela na swoje džeczžo hlada- sche. Tež Fryza nětko saštupi. „Dobre ranje, Fryza“, rjekny Berta pscheczelnje, „něť so řydný, řym nana pscheprosčyła, so by hiščeže junťróczž pola naju kfofej piť, dokelž je wschitko hiščeže w njeporjadku. To pak hinať njeje po tajkim njeměřje, my hižom bórny sašo do rjada pschidžemy.“ Pschi tym podawasche Fryzej wscho, sčtož jeno kebi žadacz móžesche, a pyťasche psches swoje waschnje a swoje słowa tu winu wobeju mužow sapšchitryčž a jeju na dobre myšle pschinjesčž. Šchřesčazym je řkerje s miłosčžu, dnyli s twjerdosčžu pomhacz. Tež Fryza bě swoju winu jara derje sacžuť, ale napscheczimo žykemu sadžerženju swojeje pschi- chodneje maczerje mějesche ju sa jara knadnu. Bercžina čžichosčž a zunjosčž jeho pohnu, a běšče pschi saštupjenju mórčžaty a nje- řřeczliwy byl, dha bu nětko pscheczelný a řřeczliwy pscheczimo Bercže, a jako wona jeho posdžischo prošesche, hacž njeby jej pschi řrijadowanju žykeho doma pomozny byl, činjesche wón to wólnje a lubjerad. Tak bě w tym mlodym hospodarstwje na wótomik sašo dobry měř. — Niz tak w starym. Marscha běšče woprowdžity jěd a žokcz; wona bě so do swojeje stwy sanknyła, a Gandrij, jeli nječasche hłodny wostacz abo haru čžinicž, dyrbje- sche kebi tón džek pola džesčžow wuprořhcz, hacž njemohł jeju hósčž bycz. (Pschichodnje dale.)

Wschelake s bliska a s daloka.

* **Sašo so řerbste řarste městno wuprořdni, a to w Hornym Wujesdže.** Knjes řarať Wjazka je tam wot lěta 1882 s řararjom, potajkim 33 lět. Wón běšče přjedy řapťan w Kluschu a bu wot tam sa řararja do Hornjeho Wujesda wo- wołany a wot teho čžaka s bohатыm řohnowanjom we swojej wořadže řtutkuje. Řarste město w Hornym Wujesdže steji pod kollaturstwom Budyřskije měščežanskeje rady, a maja so samol- wjenja tam hacž do 1. julija podacz. Dokhodow je 3368 řritnow 84 pienjeřčow. W Hornym Wujesdže je so 1904 řjana nowa řara natwarika.

* **Sańdženy sčtwórtl mějesche so hłowna konferenja Ruřislich duchownych** w hrodže Ortenburg. Pschichodnu řrijedu řmėje so nětko diózesanska řhromadžisna Budyřskjeho wokrješa, kotraž je so pschepokožika. Městno řřhadžowanja je jala myšch- scheje realki w Budyřchinje a řapocznyje so popoľdnju 1/24 hodžin. Dokelž budže so pschednosčowacz wo „řonjaza řlužbo! tež po wójnje napominanje řyřkwoje a wótzneho řraja“, tež řony, wořebje se řonjazyh towarřstwom, so namoľwjeja, řhromadžisnu wopyťacz.

Samolwity ředaktor: J. Góľč. Šsoburedaktor: K. A. Fiedleř.

Čžisčezčez a naskadnik: M. Smoleř.